

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Anatolie Țurcan și Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Raropu Viorel xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.03.2017 - 11.07.2017;

Instanță de apel: 13.09.2017 - 11.12.2017;

Instanță de recurs: 09.02.2018 - 21.03.2018.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 11 iulie 2017, Viorel Raropu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

Potrivit art.90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada probațiunii de 2 ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Viorel Raropu la 02 noiembrie 2016, aproximativ la ora 17:30, posedând permis de conducere valabil de categoria corespunzătoare, pe timp de noapte, în condiții de vizibilitate redusă, conducând automobilul de model „Renault Megane” cu n/î xxxxx, se deplasa pe str. Ștefan Vodă or. Vatra mun. Chișinău (traseul Ungheni - Chișinău), din direcția or. Strășeni spre mun. Chișinău, în timpul deplasării, intrând în zona de acțiune a indicatorului rutier de interzicere și restricție 3.23 „Depășire interzisă”, însoțit de panoul adițional 6.3.1 „1,7 km”, instalate în preajma stației PECO „Romp petrol”, situată pe str. Ștefan Vodă, 47 or. Vatra mun. Chișinău, care avertizează că „acest sector de drum este în apropierea școlilor, instituțiilor preșcolare etc., unde persistă pericolul apariției copiilor pe carosabil” și „interzice depășirea tuturor vehiculelor, cu excepția celor solitare care se deplasează cu o viteză mai mică de 30 km/h”, precum și a indicatorului rutier de avertizare 1.21 „Copii”, însoțit de panoul adițional 6.3.1 „200 m”, instalat repetat în preajma intersecției străzilor Ștefan Vodă cu Gheorghe Ghimpu or. Vatra mun. Chișinău, în nemijlocita apropiere a grădiniței - creșă nr.193,

care repetat avertizează că „acest sector de drum este în apropierea școlilor, instituțiilor preșcolare etc., unde persistă pericolul apariției copiilor pe carosabil”, conducătorul auto Viorel Raropu, nu a manifestat prudență sporită la trafic ce i-ar permite să anticipeze situațiile periculoase care pot apărea în traficul rutier, nu a apreciat corect situația rutieră în care se afla autovehiculul în momentul respectiv, ajungând la intersecția străzilor Ștefan Vodă cu Gheorghe Ghimpu or. Vatra mun. Chișinău, în nemijlocita apropiere a grădiniței - creșă nr.193, cu automobilul pe care îl conducea, a comis tamponarea pietonului Serghei Leu, născut la xxxxx, care în acel moment traversa carosabilul de la stânga spre dreapta, relativ deplasării mijlocului de transport în cauză.

În rezultatul accidentului rutier autovehiculul a fost tehnic deteriorat, iar lui Serghei Leu, conform raportului de expertiză medico-legală nr.197 D/2291 din 09.12.2016, în ansamblu, i-au fost cauzate vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în urma cărora dânsul a decedat la fața locului.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Viorel Raropu să fie condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani.

Încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 933 lei pentru efectuarea expertizei medico-legale a cadavrului Serghei Leu și 910 lei în legătură cu efectuarea expertizei auto-tehnice.

În motivarea apelului a invocat că, culpa inculpatului Viorel Raropu a fost dovedită pe deplin în baza probelor acumulate și examinate în ședința de judecată, acțiunile inculpatului fiind corect încadrate în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal.

Totodată, prima instanță constatând vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei incriminate, nu a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, și anume de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de circumstanțele și poziția inculpatului în cadrul procesului penal.

Mai mult, accidentul rutier a avut loc în apropierea trecerii pentru pietoni (parte a carosabilului care ar trebui să fie considerată cea mai sigură) și sub raza de acțiune a indicatorului rutier de avertizare 1.21 „Copii” și a indicatorului rutier de interdicție și restricție 3.23 „Depășire interzisă”, însoțit de panoul adițional 6.3.1 „1,7 km”, care avertizează că acest sector de drum este în apropierea școlilor, instituțiilor preșcolare etc., unde persistă pericolul apariției copiilor pe carosabil și interzice depășirea tuturor vehiculelor, cu excepția celor solitare care se deplasează cu o viteză mai mică de 30 km/h, precum și a indicatorului rutier de avertizare 1.21 „Copii”, însoțit de panoul adițional 6.3.1 „200 m”.

Acuzarea a mai menționat că, inculpatul nu a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate deși probele administrate dovedesc incontestabil acest lucru, iar ultimul, fiind angajat al MAI, percepe corect acțiunile ilegale admise și cunoaște cum urmează a fi calificate acestea.

Instanța de judecată nu a dat apreciere faptului că inculpatul a încercat să creeze obstacole la investigarea corectă și completă a infracțiunii comise, or, imediat după comiterea accidentului rutier, inculpatul intenționat a mișcat mijlocul de transport de la locul săvârșirii infracțiunii, motivând acțiunile sale prin evitarea unui ambuteiaj, în condițiile în care fiind deținător al permisului de conducere și mai ales

ca angajat al MAI, cunoștea cu certitudine că urmează să lase automobilul în poziția în care vehiculul s-a oprit după frânare, fără a întreprinde alte careva manevre decât frânarea de urgență.

La fel, prima instanță a lăsat fără examinare faptul că inculpatul este angajat al MAI și acesta urma să prevaleze ceilalți conducători auto în respectarea prevederilor Regulamentului circulației rutiere, prezentând în continuu celorlalți participanți la trafic un comportament demn de urmat o poziție în strictă conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

Totodată, instanța trebuie să dea o motivare suplimentară de ce trage concluzia că nu este rațional ca vinovatul să execute real termenul pedepsei stabilite, luând în considerație faptul că în privința inculpatului a fost stabilită o singură circumstanță atenuantă, iar această circumstanță a fost valorificată la aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse ce se plasează la limita minimă a pedepsei închisorii stabilite la norma incriminată, iar aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, nu este motivată nici într-un fel, mai mult, pe cazul dat lipsesc careva circumstanțe ce ar condiționa aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

3.1. Avocatul Marin Popa în numele inculpatului și inculpatul Viorel Raropu au contestat cu apel sentința, solicitând casarea integrală a acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului au invocat că, prima instanță a dat apreciere juridică greșită circumstanțelor de fapt care au avut loc la momentul producerii accidentului rutier, iar în cadrul cercetării judecătorești toate probele cercetate demonstrează nevinovăția inculpatului în cele incriminate.

Sentința de condamnare este în mod vădit neîntemeiată și ilegală, fără suport legal și probatoriu.

Mai mult, prima instanță nu a luat în considerație motivele invocate de partea apărării, probelor apărării dându-le apreciere critică și fără a face trimitere la ele.

Motivele invocate de prima instanță în justificarea condamnării lui Viorel Raropu nu-și găsesc confirmare, ceia ce denotă faptul că sunt pur declarative și astfel nu se poate pune la îndoială temeinicia cerinței părții apărării de pronunțare în privința inculpatului a unei sentințe de achitare.

În opinia apelanților, prima instanță pe tot parcursul procesului penal nu a încercat să elucideze aspectele ce țin de existența sau lipsa legăturii cauzale dintre fapta inculpatului și consecințele survenite.

Probele administrate și examinate în cadrul cercetării judecătorești demonstrează că inculpatul a săvârșit o faptă fără vinovăție, inclusiv lipsa legăturii cauzale dintre fapta inculpatului și consecințele survenite.

Toți martorii oculari au relatat detaliat că pietonul văzând că traficul era intensiv din cauza deplasării mijloacelor de transport în ambele sensuri în coloană, fără a se asigura, s-a inclus în traversarea carosabilului printre mijloacele de transport fapt ce a dus la crearea situației de accident.

La fel, prima instanță a lăsat fără apreciere circumstanțele în care sa produs accidentul, fără a remarca asupra faptului și fără a indica că momentul producerii accidentului rutier, autovehiculele se deplasau pe ambele sensuri de deplasare, atât din direcția mun. Chișinău, cât și în direcție opusă, toate automobilele se deplasau concomitent într-o coloană, având o viteză redusă și egală în coraport cu unitățile de

transport antrenate în trafic, spațiul necesar și distanța dintre autovehicule fiind egală dintre toate, pe când pietonul, fără a se asigura de lipsa pericolului evident la trecerea drumului, sa inclus în traversarea carosabilului prin coloanele de autovehicule care circula din ambele direcții.

Instanța de judecată a dat apreciere critică raportului de expertiză autotehnică nr.34/12/1-R-7059 din 09.12.2016 și neîntemeiat a reținut doar faptul că accidentul sa produs în zona de acțiune a indicatorului 1.21 „Copii”, or acest indicator este un indicator de informare și orientare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2017, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului, admis apelul avocatului Marin Popa în numele inculpatului, casată total sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Viorel Raropu a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

4.1. Cu referire la solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului, a cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizelor în sumă de 1 843 lei, făcând trimitere la prevederile art.227 alin.(1) și (3), 229 alin.(1), (2) și (3), 143 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a indicat că această cerere nu are suport juridic legal, din care motiv a dispus respingerea solicitării procurorului.

Totodată, instanța de apel a recunoscut drept nefondate motivele invocate în apelul procurorului cu referire la necesitatea stabilirii unei pedepse mai aspre, cu executarea reală în locurile privative de libertate, deoarece nu au fost stabilite circumstanțe în acest sens, iar argumentele că inculpatul a încercat să creeze obstacole la investigarea corectă și completă a infracțiunii săvârșite au fost combătute prin declarațiile martorului Victor Cherdivară care a relatat că în urma accidentului se formase un ambuteiaj, deoarece automobilul care a tamponat pietonul îngrădea banda de deplasare spre Chișinău și toți claxonau în continuu. Apoi șoferul automobilului „Renault” a parcat automobilul său puțin mai înainte pe acostament și a deblocat carosabilul.

4.2. Referitor la apelul declarat de avocat în numele inculpatului, instanța de apel a indicat că, în ședința instanței de apel inculpatul Viorel Raropu a negat faptele imputate explicând că, a condus cu o viteză permisă pe porțiunea dată a carosabilului conform regulamentului circulației rutiere. Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.197/D 2291 din 09.12.2016 s-a constatat că pietonul s-a aflat în stare de ebrietate alcoolică având în sânge 1.23 procente alcool etilic, iar în urină 1.32 alcool etilic, ceea ce potrivit art.134¹² Cod penal, se atribuie la starea de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Potrivit raportului de expertiză auto-tehnică nr.34/12/1-R-7111 din 09.12.2016 s-a constatat că automobilul „Renault Megane” cu n/î xxxxx s-a aflat în stare tehnică de funcționare și nu a avut deteriorări tehnice ce ar fi putut aduce la pierderea controlului automobilului până la momentul producerii accidentului rutier.

Totodată, conform datelor inițiale prezentate, șoferul Viorel Raropu nu dispunea de posibilitate tehnică de evitare a tamponării pietonului Serghei Leu folosind frânarea.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, conducătorul Viorel Raropu a avut toată dexteritatea în conducere, deoarece a urcat la volanul unui mijloc de

transport în stare de funcțiune fără careva defecte tehnice, verificând în totul mijlocul de transport și starea tehnică a lui înainte de a se deplasa, învinuirea în acest sens nefiind dovedită, acesta urmând a fi achitat din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Faptul că, șoferul nu a avut posibilitatea să evite tamponarea pietonului, prin frânarea bruscă, din momentul apariției în fața sa a pietonului ca obstacol, deoarece ultimul a apărut în câmpul de vizibilitate a șoferului la o distanță insuficientă pentru oprire în siguranță, se confirmă prin raportul de expertiză auto-tehnic nr.34/12/1-R-7111 din 09.12.2016, schema accidentului rutier, procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier, declarațiile martorilor oculari precum și declarațiile lui Viorel Raropu.

Instanța de apel a respins concluzia primei instanțe precum că, accidentul s-a produs în zona de acțiune a indicatorului 1.21 „Copii”, deoarece acest indicator este unul de informare și orientare. Mai mult, nu s-a luat în considerație declarațiile expertului auto-tehnic care a concluzionat că în situația producerii accidentului rutier, conducătorul auto nu a putut evita impactul, datorită faptului că pietonul a traversat carosabilul în grabă și a ieșit în fața automobilului la o distanță care nu a fost îndeajuns pentru a opri în siguranță, astfel evitând să aprecieze legătura de cauzalitate a acțiunilor pietonului cu rezultatul producerii accidentului rutier, deși a constatat prin sentință că pietonul ar fi încălcat prevederile pct.pct.3, 114 (1-2) și 116 a Regulamentului circulației rutiere.

A mai indicat instanța de apel că, partea acuzării în învinuirea adusă lui Viorel Raropu, nu a indicat nici o normă concretă a Regulamentului circulației încălcată de conducătorul auto, fiind indicate doar articole generale care în sine poartă un caracter de recomandare în anumite circumstanțe de trafic, însă nu și de interdicere.

În această ordine de idei, instanța de apel a constatat că, din circumstanțele producerii accidentului rutier legătură de cauzalitate dintre acțiunile conducătorului auto Viorel Raropu și tamponarea pietonului nu există.

Mai mult, fiind audiați în ședința instanței de apel, expertul Vladimir Lungu a declarat că, în acest caz, șoferul nu a dispus de posibilitatea de a evita tamponarea pietonului. Totodată, succesorul părții vătămate, Alexandru Leu în ședința de judecată a declarat că pretenții față de inculpat nu are, acesta a achitat familiei ajutor material pentru servicii funerare, și-a cerut scuze și a manifestat profund regret în legătură cu cele întâmplate.

Astfel, instanța de apel a indicat că, vina inculpatului Viorel Raropu nu a fost dovedită, ori careva probe directe ce ar demonstra vinovăția acestuia nu au fost prezentate, învinuirea fiind bazată exclusiv pe presupuneri.

5. Procurorul, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale procurorul a invocat că, decizia instanței de apel prin care inculpatul Viorel Raropu a fost achitat este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece, în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu mijlocul probatoriu, adus de către acuzare în sprijinul învinuirii formulate inculpatului și a ajuns la concluzia adoptării unei soluții de achitare, urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe, fapt ce pe caz că nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere eronată și formală, de ordin general a probelor și

circumstanțelor cauzei penale.

Disponând achitarea inculpatului, instanța de apel nu a luat în considerație toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încălcând prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală.

Pronunțând decizia, instanța de apel și-a întemeiat soluția într-un mod determinat pe declarațiile inculpatului Viorel Raropu, care au fost prezentate în detrimentul examinării obiective ale cauzei.

Prin prisma suportului probatoriu administrat legal la faza urmăririi penale și ulterior cercetat în ambele instanțe de judecată, acuzarea remarcă că, inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată în actul din învinuire.

Nemijlocit, tabloul general al infracțiunii incriminate inculpatului Viorel Raropu este reflectat în mod obiectiv de ansamblul de probe administrate legal la faza urmăririi penale și supuse cercetării în cursul procesului în ambele instanțe de judecată, însă care n-au fost apreciate la justa valoare de către instanța de apel.

Astfel, acuzarea susține că chiar dacă inculpatul nu a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia se confirmă prin: declarațiile succesului părții vătămate Serghei Leu - Alexandru Leu, martorilor Marin Cernei, Victor Cherdivară, Ion Lungu și Tatiana Leu, procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier, schița accidentului rutier și tabelul fotografic din 02.11.2016 (f.d.9, 11, 13-20 vol. I), procesul-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și a naturii ei nr.1782 din 02.11.2017 (f.d.47 vol. I), procesul-verbal de cercetare la fața locului, schița accidentului rutier și tabelul fotografic din 14.02.2017 (f.d.175, 177, 178-181 vol. I), ordonanța din 03.11.2016 de recunoaștere în calitate de corp delict a autovehiculului de model „Renault Megane”, cu n/î xxxxx (f.d.22 vol. I), procesul-verbal de verificare a declarațiilor martorului Ion Lungu la locul infracțiunii din 01.12.2016, cu tabel fotografic (f.d.69-71 vol. I), procesul-verbal al experimentului în procedura de urmărire penală din 01.12.2016, cu tabel fotografic (f.d.72-73 vol. I), procesul-verbal de verificare a declarațiilor martorului Ion Muntean la locul infracțiunii din 01.12.2016, cu tabelul fotografic (f.d.79-80 vol. I), procesul-verbal al experimentului în procedura de urmărire penală din 01.12.2016, cu tabel fotografic (f.d.81-82 vol. I), procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 01.12.2016, cu schița accidentului rutier și tabelul fotografic (f.d.115, 118, 119-120 vol. I), procesul-verbal al experimentului în procedura de urmărire penală din 01.12.2016, cu tabel fotografic (f.d.121-122 vol. I), raportul de expertiză medico-legală nr.197D/2291 din 09.12.2016 (f.d.59 vol. I) și raportul de expertiză medico-legală nr.207D/2291 din 09.12.2016 (f.d.61 vol. I).

În speță, prin acțiunile inculpatului au fost periclitare relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier și fost curmată viața părții vătămate Serghei Leu.

Fapta prejudiciabilă, în speță, s-a manifestat prin încălcarea prevederilor pct.45. 1) și 2) al Regulamentului circulației rutiere, tamponarea pietonului Serghei Leu având loc după ce inculpatul Viorel Raropu a intrat în zona de acțiune a indicatorului rutier de avertizare 1.21 „Copii”, însoțit de panoul adițional 6.3.1 „200 m”, instalat repetat în preajma intersecției străzilor Ștefan Vodă cu Gheorghe Ghimpu or. Vatra mun. Chișinău, situate înaintea intersecției a două străzi, ceea ce a presupus

că conducătorul auto urma să adopte un regim de viteză și precauție sporită pentru a nu periclita siguranța unor alți participanți la trafic, fiind obligat să-și adapteze viteza în așa mod, încât să poată să încetinească și chiar să oprească mijlocul de transport în caz de necesitate, potrivit prevederilor pct.45 al Regulamentului circulației rutiere.

Susține acuzarea că, instanța de apel nu a luat în considerație că, inculpatul a încălcat regulile de securitate a circulației rutiere sau de exploatare a mijloacelor de transport, din motiv că acesta urma să respecte prevederile indicatorului rutier de avertizare 1.21 „Copii”, însoțit de panoul adițional 6.3.1 „200 m”, în nemijlocita apropiere a căruia a avut loc accidentul rutier, or, dânsul în calitate de conducător al mijlocului de transport este responsabil de acțiunile sale, asumându-și consecințele pentru nerespectarea regulilor de circulație rutieră în cazul neglijării acestora.

Urmează a fi apreciate critic declarațiile inculpatului referitor la faptul că nu s-ar fi putut deplasa cu o viteză mai mică pentru a nu crea obstacole în deplasarea tuturor autovehiculelor, or, viteza de 50 de km/h, care este permisă în localitate, reprezintă viteza maximă admisibilă cu care se poate deplasa autovehiculul, însă nicidecum nu reprezintă viteza obligatorie, iar în cazul de față, fiind în zona de acțiune a indicatorului rutier de avertizare 1.21 „Copii”, inculpatul urma să adapteze viteza în așa fel, încât să poată reacționa prompt la orice situație de pericol, inclusiv și la apariția spontană pe carosabil a unor pietoni.

Deși, cele întâmplate se datorează parțial și părții vătămate, care la rândul său la fel a admis încălcarea unor reguli de circulație rutieră, acest fapt nu exclude vinovăția conducătorului auto în comiterea accidentului rutier.

În situația în care ambii participanți la trafic au admis încălcări ale Regulamentului circulației rutiere, conform opiniilor doctrinare, vinovăția victimei nu exclude răspunderea conducătorului autovehiculului, dacă cel din urmă încalcă regulile de securitate a traficului rutier sau de exploatare a autovehiculului, provocând, în concurs cu fapta victimei, urmările indicate la art.264 Cod penal.

În acest caz, se poate vorbi despre responsabilitatea reciprocă a participanților la trafic. Răspunderea conducătorului autovehiculului se va exclude doar dacă acesta nu va încălca nici o regulă prevăzută de Regulamentul circulației rutiere, însă în faptele inculpatului a fost identificată încălcarea pct.45 alin.(1) și (2) al Regulamentului circulației rutiere.

În concluziile raportului de expertiză auto-tehnică nr.34/12/I-R-7059 din 09.12.2016 se indică asupra faptului că conducătorul auto Viorel Raropu nu a avut posibilitatea de a evita impactul cu victima în condițiile indicate în ordonanța de numire a expertizei, adică în condițiile în care viteza acestuia era de 40-50 de km/h, prima instanță corect punctând că, concluzia expertului ar fi putut avea o importanță principială la soluționarea prezentei cauze, dacă accidentul nu s-ar fi produs în zona de acțiune a indicatorului rutier de avertizare 1.21 „Copii”, or, în circumstanțele cauzei de față, conducătorul era obligat necondiționat să-și adapteze viteza în așa mod, încât să poată să evite orice situație de pericol, ceea ce nu a făcut și, respectiv și-a asumat involuntar riscul producerii accidentului în cauză.

Acuzarea susține că, atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au luat în considerație faptul că imediat după comiterea accidentului rutier, inculpatul intenționat a mișcat mijlocul de transport de la locul săvârșirii infracțiunii, motivând acțiunile sale prin evitarea unui ambuteiaj, în condițiile în care fiind deținător al permisului de conducere și mai ales ca angajat al MAI, cunoștea cu certitudine că

urmează să lase automobilul în poziția în care vehiculul s-a oprit după frânare, fără a întreprinde alte careva manevre decât frânarea de urgență.

6. Asupra recursului declarat a prezentat referință avocatul Marin Popa în numele inculpatului, care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind nefondat, deoarece din probele administrate în instanțele de fond, rezultă cu certitudine că legătură de cauzalitate între acțiunile conducătorului auto Viorel Raropu și tamponarea pietonului nu există, șoferul neavând posibilitatea reală să evite tamponarea.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului, se constată că recurentul invocă drept temei de declarare a acestuia prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, criticând hotărârea instanței de apel privind aprecierea necorespunzătoare a probelor cercetate care în opinia acestuia demonstrează indubitabil vinovăția lui Viorel Raropu de cele incriminate

Însă, acest temei pentru declararea recursului ordinar nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Instanța de recurs menționează că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, or aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, Colegiul nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea soluției de achitare adoptată în privința lui Viorel Raropu.

Instanța de recurs reiterează că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării cauzei în recurs.

Or, pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța

între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit specifică că instanța de apel corect a ajuns la concluzia de achitare a inculpatului și just a apreciat probele administrate în cauză.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal subsidiar verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelul declarat, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de casarea a sentinței de condamnare cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a lui Viorel Raropu de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În atare circumstanțe, nu pot fi considerate admisibile argumentele procurorului privitor la faptul că din probele cercetate de instanțele de fond se dovedește indubitabil vinovăția lui Viorel Raropu de săvârșirea infracțiunii imputate, odată ce acesta nu susține învinuirea incriminată prin rechizitoriu.

Or, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Pe de altă parte, urmează a se consemna că procurorul, în virtutea atribuțiilor sale funcționale stipulate în art. art.5-6 a Legii nr.3 din 25 februarie 2016 „Cu privire la Procuratură”, de unde rezultă că dânsul, reprezentând învinuirea în instanța de judecată, are un rol activ de a contribui la aflarea adevărului în cadrul procesului penal, precum și cele expres prevăzute în Codul de procedură penală la art. 53, din care deducem că elementele procesului de tip advers indică la faptul că procurorul, în calitate sa de titular al acțiunii penale, trebuie să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă acuzarea, fapta și vinovăția la care face referire prin actul de sesizare, întrucât instanța, la rândul ei, nu are sarcina probei, aceasta din urmă revenindu-i procurorului.

În același context, amintim că, în conformitate cu art.19 alin.(3) coroborat cu art.254 alin.(1) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

În cauza deferită judecării instanța de recurs constată că procurorul nu a îndeplinit exact aceste atribuții funcționale și nu a prezentat probe suficiente care ar contribui la aflarea adevărului.

Astfel, Colegiul penal consideră oportun de a consemna că, atât instanța de apel a făcut o analiză minuțioasă a tuturor probelor administrate pe parcursul procesului penal, ajungând la concluzia corectă că acestea nu dovedesc vinovăția inculpatului în cele incriminate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o

reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârile CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Colegiul penal respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului prin care se susține că, după comiterea accidentului rutier, inculpatul intenționat a mișcat mijlocul de transport de la locul comiterii accidentului rutier, deoarece instanța de apel a indicat că, martorul Victor Cherdivară a relatat că în urma accidentului rutier se formase ambuteiaj deoarece automobilul care a tamponat pietonul îngrădea banda de deplasare și toți șoferii claxonau încontinuu.

În legea procesuală penală, prezumția de nevinovăție este înscrisă între regulile de bază ale procesului penal, în art. 8 statuându-se că persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atât timp cât vinovăția sa nu îi va fi dovedită în modul prevăzut de lege, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.

Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Astfel, având în vedere că, la formularea concluziei despre vinovăția lui Viorel Raropu, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției pe baza unor probe sigure, certe și întrucât în cauză probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia orice îndoială este apreciată în favoarea acestuia.

Regula in dubio pro reo presupune că, chiar dacă în speță au fost administrate probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu nu există, și totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție și ca urmare inculpatul trebuie achitat.

Subsidiar, instanța de recurs consideră relevant de a face remarcă despre faptul că reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat de procuror, se constată că acesta este unul pur formal, întrucât titularul face trimitere în cererea sa preponderent la chestiunea de apreciere a probelor, ceea ce nu constituie obiect de cercetare și verificare la etapa judecării cauzei penale în procedura de recurs, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond, despre care fapt procurorul cunoaște.

Pentru toate considerentele ce preced, Colegiul penal subliniază că soluția instanțelor de fond privitor la achitarea lui Viorel Raropu pe capătul de acuzare incriminat acestuia în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, este corectă.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și motivată, mai mult, instanța de apel a apreciat just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția, iar criticele din recursul declarat de partea acuzării, sunt vădit neîntemeiate.

În consecință, Colegiul lărgit statuează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală, astfel că nu există careva temeiuri pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de procuror.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Raropu Viorel xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 aprilie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Anatolie Țurcan

Nadejda Toma